

vide, at det ikke er rent Mundsvejr med de Krav, der stilles, men at den ogsaa selv føler Ansvarer derfor ved at føre en sparsommelig Statshusholdning. Og det er klart, at de Hensyn og berettigede Hensyn, som ellers kunde tale for at sige, at man ikke kunde inklade sig derpaa, i saa Tilfælde maa vige. For saa vidt har hele Udvalget været enigt. Derimod har et Flertal indenfor Udvalget ikke kunnet være enigt i den Vej, Regeringen havde ment at maatte betræde, nemlig at tildele de militære Medlemmer i denne høje Domstol Honorarer for hver enkelt Straffesag, de behandle. Man vilde herved paa en afgørende Maade bryde det Princip, som vore Forfædre i mange Aar forgæves kæmpede for at sætte igennem, som endelig sejrede, og som nu paa alle Omraader er blevet fastslaaet i vor Lovgivning, nemlig dette, at ingen Mand skulde gaa hjem fra Ting, med sin Næstes Ære, Liv og Gods i sin Lomme, han maatte ikke faa Betaling for hver enkelt Sag. De vide alle, idet det nemlig hører til vor historiske Børnelærdom, fra vort eget Lands, og for øvrigt fra samtlige de nordiske Landes, Udvikling, at i den Tid i Middelalderen, da den rent private Forfølgning af Straffesager ophørte og Staten tilegnede sig Retten til at forfølge alle offentlige Forseelser, blev dette tillige et af de vigtigste fiskale Spørgsmaal herhjemme, idet Statens sikreste Indtægt netop beroede paa de Bøder og Konfiskationer, som disse ulykkelige Folk vare udsatte for; og for at Statskassen kunde være saa meget sikrere paa sin Indtægt, valgte man dette meget fordelagtige Princip at tillægge de retsforfølgende og de opkrævende Myndigheder Andel i disse Bøder og Konfiskationer. Det var det, der i Datiden kaldtes Sagøren. Det følte som en utaalelig Lidelse og tillige som en vedvarende Demoralisation for Landet, hvilket gav sig Udtryk paa mange Maader, navnlig i hint bekendte Retsordsprog, vi alle kende fra vor Barndom: Sagøren gør ingen Mand rig. Det Princip, som vore Forfædre kæmpede saa længe for at sætte igennem, og som endelig gennemførtes i vor Lovgivning, har Udvalgets Flertal ikke ment at ville bryde; det er et rent Principspørgsmaal, idet vi ikke ville sætte over Styr, hvad vore Forfædre møjsommeligt have tilkæmpet sig. Udvalgets Mindretal har ikke ment, at disse teoretiske Betragtninger have den Rækkevidde, som Flertallet tillægger dem, men da det Maal, som for dem er det højeste, nemlig Besparelsen, alligevel bliver opnaaet, har hele Udvalget været enigt om at ind-

stille Lovforslaget til Vedtagelse med de foreslaaede Ændringer, af hvilke, som de Herrer ville se, den første nu indeholder en meget betydelig Nedsættelse af de for 4 Aar siden fastsatte Lønningssatser for de militære Medlemmer. Det sidste Ændringsforslag, som er rent formelt, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, og med disse faa Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget med de af hele Udvalget stillede Ændringsforslag til Tingets Velvillie.

J. Pedersen: Mindretallets Stilling er ganske kort antydet i Betænkningen, og dertil har jeg ikke meget at føje. Det er ganske rigtigt, hvad den ærede Ordfører udtalte, at Mindretallet ikke har næret de Betæneligheder ved Forslagets oprindelige Affattelse, som man har næret fra Flertallets Side, og jeg har fremdeles den Opfattelse, at selv om der derigennem, at der blev givet Betaling for hver enkelt Sag, i tidligere Tider kan være sket saadanne Misbrug som dem, den ærede Ordfører hentydede til, kan Overkriksretten ikke i nogen Maade sammenstilles med disse gamle Forhold. Det forekommer mig, at Overkriksrettens Medlemmer maa forudsættes at ville dømme med den samme Retsindighed og Retfærdighedsfølelse, hvad enten Medlemmerne faa Betaling for hver enkelt Sag, hvori de medvirke, eller de faa en Betaling uden Hensyn til, om Sagerne Antal er større eller mindre, eller om de overhovedet deltage i nogen saadan Sag. Men Hovedsagen er, som det allerede er nævnt, for os ikke det formelle; Hovedsagen er, at man kan komme til nogen Besparelse i disse efter vor Opfattelse ganske urimeligt høje Lønninger. Da Flertallet i den Henseende har været meget imødekomende overfor vor Opfattelse, have vi ment at burde tiltræde Forslaget, saaledes som Udvalget nu indstiller det, idet det var givet, at der ikke kunde blive Flertal for at gennemføre det i den oprindelige Skikkelse. En lille, rent sproglig Fordel har man opnaaet, idet man har faaet det skrækelige Ord „Udfyldningsmændene“ erstattet med „Stedfortrædere“. Jeg skal hermed slutte mig til den ærede Ordførers Anbefaling for Forslaget, som det foreligger fra Udvalget.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Den højtærede Ordfører har Ret i, at Meningen med dette Lovforslag var at indføre Besparelser, hvor det som her uden Fare kan gøres. Men jeg er lige saa lidt som Mindretallet overbevist om Nødvendigheden af